

1. maj.

Socijalna demokracija si je vabila v glavo, da je 1. maj delavski stan, zato voditelji vsako leto kličejo delavce, naj ta dan praznujejo in ga slovesno obhajajo. Tako se je zgodilo tudi letos. Toda socijalistični delavci se bodo nemara le prej spametovali nego njih voditelji. Kajti vedno bolj mrzlo in otrpnjeno se ta dan drži socijalna demokracija. V Mariboru so ta dan večinoma le mlečnozobi dečki in vsakdanji ulični postopači pohajali po ulicah z rudečimi znamenji na suknji in nosu (vsled žganjepitja.) Delavci uvidevajo, da jim socijalna demokracija ne pomaga nič, zato ji obračajo polagoma hrbet.

† Karol grof Hohenwart.

Dne 26. aprila zjutraj ob 5. uri je umrl na Dunaju za otrpnjenim srca Karol grof Hohenwart, nekdanji slovenski državni poslanec, posestnik grajsčine Ravne pri Postojni. Bil je l. 1860. deželni predsednik v Ljubljani. L. 1871. ministerski predsednik; obetalec slovanske zore v politiki, pozneje dolgo časa vodja kluba katoliških poslancev in včasih tudi slovenske skupine, od zadnjih volitev pa član gosposke zbornice. Pokojnik je bil plemenita duša. Vplival je mnogo na razvoj slovenske politike, kjer mu je bil kanonik Klun desna roka. Pogreb se je vršil 28. aprila. Udeležil se ga je tudi cesar sam. Slovenske poslance je zastopal posl. Šuklje.

Šolske razmere na Predarlskem.

V jedni zadnjih sej deželnega zbora te sicer katoliške dežele poročal je deželni odbor, da v minulem šolskem letu ni mogel podeliti nobene dijaške ustanove dijakom srednjih šol, ker ni bilo mogoče najti mej prosilci vrednega take podpore. Splošno je zavladal mej dijaštvom protiavtstrijski, nemško-nacionalni duh, reda in discipline zaman iščeš pri tem dijaštvu. Zagovorniki tega novodobnega toka skušajo sicer nazvati to gibanje navadno otročarijo, toda predsednik tega deželnega zastopa je pojasnil, da taki uradno dokazani izdajalski čini pač niso otročarije, kakor tudi to ne, da učenci demonstrirajo proti učitelju, ki jih po svoji dolžnosti naznani višji oblasti. Jednake nezdrave razmere je opaziti tudi v drugih šolskih zavodih, kjer se očitno smeši verski in dinastiški čut našega naroda. Z ozirom na to, sklepa glavar, bom vedno odrekal deželno podporo takemu dijaštvu. Tako kakor v tej deželici in še huje se godi marsikje drugje, toda učeni novodobni šolniki nočejo uvideti nevarnost, ki se deloma v njih pomočjo goji mej šolsko mladino.

Strah pred Rusijo.

V kranjskem deželnem zboru so predlagali katoliški poslanci, naj se uvede na realkah učenje hrvatskega in ruskega jezika. Nemci, kadar le slišijo besedo ruski, tedaj postanejo nemirni. In kot Nemca se je pokazal takrat tudi deželni predsednik kranjski, baron Hein. Zavzel se je, kako se more v Avstriji staviti predlog o učenju ruskega jezika. Poslanec kanonik Kalan je barončka dobro poučil, da je Rusija nam prijateljska država in da bo v par desetletih ruski jezik zavladal povsod kot svetovni jezik, da je torej učenje ruskega jezika v Avstriji umestno in potrebno.

Švicarska delavska zveza.

O veliki noči so v Luzernu zborovali odposlanci švicarske delavske zveze. Ta zveza obsega vse delavske organizacije v Švici, tudi katoliške. Zbor je izvolil g. Beka, profesorja bogoslovja v Friburgu, prvim podpredsednikom, vsi drugi funkcionarji so bili iz vrst socijalnih demokratov. Važen je sklep delegatov, kateremu so pritrtili tudi katoliški zastopniki, da se strokovno gibanje pospeši z ustanovitvijo švicarske strokovne zveze, katera zveza bode v političnem in verskem oziru nepristranska. Naši demokratje bi se za kaj takega ne udali. Pri njih mora biti vse demokratsko, drugače ne velja.

Dopisi.

Iz Ljubljane. (Romanje Slovencev v Sv. deželo.) Že od nekdanj so se kristjanje s posebnim spoštovanjem ozirali na one kraje, v katerih je bival naš Odrašenik, v katerih je on doprinašal čudeže, katere je slednjič posvetil s svojo krvijo. Koliko kristijanov je srčno želelo romati v one svete kraje? Toda radi prevelike daljave in s to združenimi ogromnimi stroški, zaradi raznih ovir je bilo le majhnemu številu kristijanov mogoče to romanje izvršiti. Vsled raznih ugodnih okoliščin je to popotovanje dandanes mnogo olajšano, zlasti ako se združi večje število romarjev in se v ta namen najme posebna romarska ladija. Na ta način se je lansko leto vršilo romanje Tirolcev v Sveto deželo.

Ker se je romanje Tirolcev jako ugodno izteklo in to z razmerno jako nizkimi troški, tedaj je gotovo opravičena želja, da se tudi našemu vernemu ljudstvu ponudi prilika v večjem številu romati v Sv. deželo. Verni Slovenec je vedno rad romal na Božja pota, zaradi tega se tudi trdno nadjamo, da se

oglasi toliko število romarjev, da bo mogoče prirediti prvo veliko romanje Slovencev v Sv. deželo.

Pogoji in program romanja Slovencev v Sveto deželo so sledeči:

1. Romanje v sv. deželo se bode vršilo, ako se začasno zglati približno 500 romarjev. Da bode mogoče za popotovanje potrebno pravočasno oskrbeti, naj se romarji pri svojih župnikih zglatijo vsaj do 31. maja. Na pozneje oglašene se ne bo moglo ozirati. Izpolnjene zglatnice naj p. gg. župniki takoj dopošljejo odboru v Ljubljano.

2. Sprejemajo se samo moški romarji. Razmere in bivališča v Jeruzalemu niso še toliko urejene, da bi se zamogle tudi ženske v večjem številu romanja vdeležiti.

3. Romanje v Sv. deželo priredi sicer Ljubljanska škofija, vendar pa se vabijo k tej vdeležitvi tudi Slovenci iz sosednih škofij. Č. gg. sosednjih vladikov se vabijo, da zasnujejo posebne pododbore, kateri naj stopijo v zvezo z osrednjim odborom v Ljubljani in na ta način pospešujejo zglatitev romarjev.

4. Cena za popotovanje znaša v prvem razredu 170 gld., v drugem razredu 130 gld. Vdeleženci plačajo precej pri zglatitvi 10 gld. pristopnine, preostalo svoto pa v enem ali dveh obrokih vsaj do konca junija. Na železnici bode vdeležencem prvega razreda drugi vozni razred, in vdeležencem drugega razreda vozovi tretjega razreda na razpolago.

5. Ako kdo pozneje od nameravanega popotovanja odstopi, zapade pristopnino 10 gld. Druga uplačana potnina pa se mu vrne, ako se zglati mesto njega drug romar. V slučajih resnično dokazanega zadržka se mu bode potnina po končanem popotovanju vrnila, ako se bode kazal kak prebitek.

6. Za vplačano svoto preskrbi odbor romarjem vožnjo iz Ljubljane v Jeruzalem in nazaj v Ljubljano z vso hrano, pijačo in prenočiščem, oskrbi vodnike, darila itd. Romarji nimajo med potom nikakih stroškov, razun kar hoče vsakteri za nakup spominikov, za kak izlet izven programa itd. potrošiti. Iz svojega bivališča v Ljubljano k skupnemu vlaku in potem po dovršenem romanju iz Ljubljane zopet na svoj dom potuje vsakdo na lastne troške. Romarji, slučajno bivajoči ob progi med Ljubljano in Trstom, vstopijo, oziroma izstopijo seveda lahko med potoma.

7. Potovanje se bode vršilo prve dni meseca oktobra in bode pri ugodnem vremenu trajalo približno 21 dnij, in sicer vožnja iz Ljubljane preko Trsta do Jafe 7 dnij. Iz Jafe v Jeruzalem, bivanje v Jeruzalemu in

sv. rožni venec, ko smo se vozili skoz to puščavo.

V soboto 23. aprila zvečer dospeli smo do jeruzalemskega kolodvora, ki je še kake četrt ure zunaj mesta; tamošnji duhovniki in katoličani sprejeli so nas slovesno; pa tudi skoraj ves drug Jeruzalem bil je na nogah; kristjani in muhamedani, zamoreci, Arabci, Beduini, grški popi in Evropejci, vsi so prišli gledat avstrijske romarje. Naša prva pot je bila na Kalvarijo, k Božjemu grobu; toda nismo šli v mesto neredno in raztrošeno, ampak v lepi procesiji. Naprej sta mogočno korakala dva kavasa (hišna vojaka ali stražnika) v lepi opravi, na prsih svetlega avstrijskega orla, v roki pa dolgo in močno mesingasto vratarsko palico, s kjo sta enakomerno ob tlak vdarjala, da je kar zvenketalo; za njima nek moravski župnik, ki je nosil našo belo romarsko zastavo s peterimi rdečimi jeruzalemskimi križci, ktera je do zdaj vedno vihrala na naši ladiji; potem je prišlo 54 duhovnikov deloma samo v talarjih, deloma tudi v koretljih; nazadnje pa posvetni, romarji in romarice; premikali smo se počasi in peli pobožne pesni ali pa skupno molili sv. rožni venec. Ta pot na Kalvarijo je trajala pol ure in je bila za vse precej huda; utrujeni smo bili že itak poprej in zdaj nas je nadlegoval razun vročine še

cestni prah, pa sitne muhe; tudi nas je srečavalo mnogo ljudij, vozov, kamel in drugih tovornih živalij, da je večkrat nastala prava gnječa. Skoz romarska ali jafska vrata stopili smo v sv. mesto Jeruzalem, na desni roki je bil videti mogočen, črnkast in starikast Davidov stolp. Ko vstopimo v cerkev Božjega groba, poljubimo tlak ali pa kamen maziljenja, zapojemo zahvalno pesem «Te Deum» in pozneje še našo cesarsko pesem; krasno doneče orglje s frančiškanskega kora pa lepo spremljajo naše petje; nato stopi jeruzalemski frančiškan o. Bonaventura pred Božji grob in nas pozdravi s sledečim navdušenim govorom:

«Pri cilju! Srečni romarji, ki ste dospeli do cilja svojega romanja, na kraj, ki je bil že v vaših otročjih letih predmet Vašega hrepenenja, radi kojega ste premagovali vse težave na potovanju; na presvetem mestu krščanstva ste, ob grobu našega Božjega Zveličarja.

O, kako blaženi čuti obhajajo naša srca tukaj ob grobu, kjer so nekdanj straže strahu trepetale ter bile kot mrličji, ob grobu, od katerega je bil odvalil angelj kamen in iz katerega je vstal Zveličar v vsej svoji slavi in blaženosti kot zmagovalec smrti in pekla!

«Preslaven bo njegov grob!» Da, kako sijajno so se uresničile te proroške besede! Koliko tisoč ljudij je žrtvovalo v teku stoletij

svoje imetje in svoje življenje za ta sveti kraj, koliko tisoč vernih je že prijadralo semkaj iz vseh delov sveta, da bi častili grob našega Zveličarja! In po njihovem vzgledu ravnali ste vi! Iz vseh mest in selov Avstrijskih ste se zbrali, hoteč po vzgledu križarjev z idejo «To je volja Božja!» romati semkaj in na tak način poročati v daljni deželi, da še živi v mili Avstriji vera slavnih dedov, da še srca vnetih Avstrijanov kljub sedajnim viharnim časom bijejo ljubezni do Boga, cesarja in domovine. Srečni romarji, srečni Avstrijanci! Dokler živi ta veren čut v narodu, nima se bati nikake nevarnosti, in resnične ostanejo besede: «Avstrija ostane na veke!»

Po tem duhu osrčeni zahvalimo tukaj, na tem mestu iz vsega srca Boga za prejete milosti, položimo vse svoje težnje in težave, vse svoje bolesi in bridkosti na njega sveti grob ter ga prosimo za milost, da bomo tudi mi enkrat deležni njegove slave.

Molimo pa tudi za oba naša jubilarja za duhovnika starčka na prestolu sv. Petra, sv. Očeta Leona XIII., ki obhaja letos jubilej svojega 60letnega mašništva in za svojega presvitlega cesarja Fr. Jožefa I., ki obhaja danes 50letni jubilej svojega cesarjevanja, naj ga obdari Bog s svojo milostjo in s svojim blagoslovom, da še živi dolga leta in vodi državno krmilo čez preljubno nam Av-

okolici (5 dnij) in nazaj v Jafo 7 dnij, iz Jafe nazaj do Ljubljane 7 dnij. Izlet iz Jeruzalema v Nazaret in k Jordanu ni radi obilnega števila romarjev v skupnem programu.

8. Ker romanje nima namena, da bi se kdo s tem okoristil, sodelujejo vsi odborniki brezplačno.

9. Vsak romar dobi brezplačno knjižico s popisom sv. krajev, katera mu služi ob enem tudi kot molitvenik. Nadalje dobi vsakteri romar legitimacijo, katera mu služi v potrdilo, da je ud romarske družbe.

Planina. (Nemštvo cvete.) Nihče bi si ne mislil, da leži Planina na slovenskem Štajarju. Hajd, nekoliko po trgu! Če se malo ozirava, vidiva tu in tam samo nemške napise kakor na pr. 'Ludwig Schescherko', 'Jos. Neureiter, Kleidermacher', 'Josef Neureiter junior Herrenkleidermacher', 'Gasthaus zur Weintraube', 'Isolierstal', itd. itd. Ako prideš med tukajšnje veleimenitno razumništvo, govoriti moraš samo nemški. Slovenski smeš le takrat, ako slovenski jezik podpiraš s slovenskimi groši. In v mogočno nemško stranko na Planini spadajo tudi udje, kateri pri vsej svoji veliko-nemški oliki niti nemški ne znajo. Jeden izmed Neureiterjev ima nemški napis, toda če malo poizveduješ, naznanilo se ti bo, da prav nič nemški govoriti ne zna. Tako je Nemštvo v našem Montpreisu, ali kakor Slovenci pravimo, na Planini.

In v tem nemškem Montpreisu mora biti seveda tudi nemški občinski urad in nemški župan Schescherko, kateri ima samo jedno napako, da je po rodu Slovenec. On je ob jednom tudi komandant čez tukajšnji slavni 'fajerberkarski ferajn', kateremu komandira Schescherko samo v nemškem jeziku. Gosp. župan ima za redarja in občinskega slugo svojega hlapca ali ako hočete, svojega hlapca ima za redarja in občinskega sluga. Ker pa ta redar ali občinski slugo oziroma županov hlapec razume le malo nemškega, g. župan mu pa daje samo nemška naznanila, tolmači nam jih pol nemški pol slovenski, tako da ga priprosti kmetje le z velikim trudom in povpraševanjem še le razumejo.

Zdravnika imamo tudi popolnoma nemškega, tako da mora imeti tolmača, kadar hodi priprosto kmetško ljudstvo k niemu.

Poštni voz, kateri vozi iz Planine v Sevnico in nazaj ima seveda tudi samo nemški napis. No sedaj pa recite, če v Planini ne cvete nemštvo! Planinci, vzdramite se, pokažite svoje slovensko lice!

Ob jezikovni meji. (Zadružno gibanje.) Pravo struno je ubral č. g. Josip

strijo, za blagor svete katoliške cerkve in v blaginjo njegovih narodov.

Bog ohrani, Bog obvari Nj. pap. svetost, Leona XIII., Bog ohrani, Bog obvari našega presvitlega cesarja Franca Jožefa I., Bog ohrani, Bog obvari za vselej našo drago Avstrijo! Amen.

Smešničar.

Ošabni prosjak reče kmetu: Daj cesarju kar je cesarjevega, Bogu kar je božjega in uboščeku kar je uboščekovega. Kmeta zgrabi jeza in počne udrihati z gorjačo po prosjaku. Prosjak kriči: Kmet, samega Kristusa biješ. Kmet pa odvrne: Nič se ne boj, tako dolgo bom udrihal — da tebe zadenem.

Tinče: «Oh, oče, kupite mi boben!»

Oče: «Boben? Pojdi, pojdi! To je vse preveč ropota!»

Tinče: «Oh, prosim! Saj bom bobnal le takrat, kadar boste Vi spali!»

Oče: «Vidko! Danes se ne smeš iti kopat, ker praviš, da te trebuh boli!»

Vidko: «Oj, oče, to nič ne škodi, saj znam tudi po hrbtu plavati!»

Kržišnik v zadnji številki «Slov. Gosp.» piše o združnem vprašanju, ko je odsvetoval, da se za slov. Štajarsko ustanovi posebna zveza gospodarskih zadrug, ko že itak enaka zveza obstoji več let v Ljubljani.

Tudi Slovenci živeči ob meji smo odločno za to, da ima vsa naša gospodarska organizacija le eno središče in sicer v Ljubljani. Ondi obstoječa «Gospodarska zveza» ni ustanovljena samo za Kranjsko, nego za vse slovenske pokrajine. Da deluje izvrstno, jasno priča vladna podpora 2000 gld., katero je letos prejela, da bo lažje ustanovljala zadruga in delala za povzdigo kmečkega stanu. Ima tudi izbornega voditelja v osebi odličnega katoliškega domoljuba dr. Ivana Šušteršiča, ki je ravno zategadelj odložil svoj poslanski mandat, da bi se lahko popolnoma posvetil prevažnemu delu na polju gospodarske organizacije.

Slovenska zemlja nima tako velikega obsega, da bi nam zavoljo nje velikosti bilo treba se cepiti v več delov. Kakor smo v kulturnem oziru ena celota, bodimo isto tudi v gospodarskem oziru.

Gospodarska organizacija že po vsem Slovenskem lepo napreduje, in če bo napredovala v istej meri kakor do sedaj, bo slovenski narod kmalu okrepila in ga rešila gospodarskega pogina. V tem oziru seveda prvačijo naši bratje na Kranjskem, kjer je priprosto ljudstvo zelo navdušeno za samopomoč na gospodarskem polju. O tem smo se Slovenci s Štajarskega zadostno prepričali dne 6. aprila na shodu gospodarskih zadrug v Ljubljani. Čez 300 kmetov je od vseh strani prihitalo v belo Ljubljano, da bi si segli v roke, se močno zvezali in združili k vzajemni pomoči nasproti domačim in tujim sovražnikom in izsesovalcem. Če že težko prenašajo katoliški Slovenci na Kranjskem pritisk in odiranje od strani nekaterih liberalnih mogočnjakov in neprijateljev kmečkega ljudstva, je nam štajarskim Slovincem že neznosna suženjska odvisnost od nemških in nemškutarških trgovcev, katerim mora naš revni kmet za slepo ceno prodati svoje pridelke, pa se mu za to dobroto vrača od istih ljudij najgrše sovraštvo, preganjanje in zatiranje.

Pomislimo na Maribor. Tamošnji vinski trgovci vsako leto pokupijo skoraj ves vinski pridelek v vzgornjih Slovenskih goricah. Tu vam mešetarji letajo okrog, da je kaj. Ti si lep denar zaslužijo; pa kaj še naj rečemo o vinskih trgovcih, ki na tisoče dobička spravijo vsako leto v svoje žepe. Zato so tudi vsi veliki bogataši, to pa le po dosedanji nevednosti in zaspanosti našega kmečk. ljudstva. Pa kaj še je huje: ti ljudje so tudi vsi strastni sovražniki Slovencev. Kar velja za Maribor, velja tudi za druga južnoštajarska mesta.

Zato pa na delo rojaki! Snujmo zadruga, stavimo skladišča v vinorodnih krajih za vino, v ravninah za poljske pridelke, v hribih pa za les. Kar pridelamo, prodajmo sami po zadrugah naravnost tistim, ki bodo sami rabili naše blago.

V Ljubljani se še letošnje leto osnujejo osrednje zadruga za posamezne panoge narodnega gospodarstva. Osrednja vinarška zadruga v Ljubljani se že snuje in bo prej ko slej začela delovati.

Da bo pa gospodarska naša organizacija čvrsto in hitro lahko napredovala po vsem Slovenskem, prepustimo vrhovno vodstvo vsega tega gibanja «Gospodarski zvezi» v Ljubljani, katera bo gotovo svojo vzvišeno nalogo častno izvršila in naše ljudstvo dovedla do kolikor tolike gospodarske samostalnosti in neodvisnosti. V ta namen: Pomozi Bog!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

(Castnim občanom) je imenovala občina Tinje ondotnega prečast. gosp. župnika Janeza Stajnika.

(Cerkvene novice.) Novomasniki v lavantski škofiji bodo letos č. g.: Iz IV. l. Bratušek Francišek, od Sv. Barbare pri Borlu, Kramaršič Alojz, od Sv. Martina pri Litiji na Kranjskem, Krener Rudolf iz Laškega, Lovrenko Franc, od Sv. Lenarta pri Veliki Nedelji, Malajner Karol iz Hoč, Musi Alojzij iz Vranskega in Požar Alfonz iz Celja. — Iz III. leta: Gašparič Jakob, od Sv. Antona v Slov. gor., Kociper Anton iz Ormoža, Lorenčič Vinko od Sv. Jurija v Slov. gor., Pšunder Ferdinand od Svete Magdalene v Mariboru, Vogrin Janez iz Negove. — V celovski škofiji bodo 20. julija prejeli zakrament svetega mašniškega posvečevanja č. g. bogoslovci iz IV. leta: Kayser Pavel iz Nagolda na Virtemberskem, Klimsch Hugon iz Gor. Prevalj, Loigge Ivan iz Grebinja, Mažir Fran od Sv. Ane na Krembergu (Štajarsko), Mlinar Alojz iz Šmihela pri Pliberku, Müller Moric iz Gyöngyos-a na Ogerskem, Neuwirther Fran iz Oberhofen-a in Schwabl Josip iz Mauterna na Niž. Avstrijskem. — Iz III. leta g.: R. Auernig iz Greifenburga, Ebert J. iz Kremsbrückena, Mahrhofer Janko iz Grabštanja, Mikeln Simon iz Črneč, Pšeničnik Jernej iz Libelič in Stefan Josip iz Rumilj v Leški dolini. Med temi je 5 Slovencev. V subdijakona bo posvečen tretjeletnik g. Haag G. iz Eigencela na Virtemberskem.

(Veselo znamenje.) Kovači in dimnikarji našega mesta obhajali so danes praznik sv. Florijana, zaščitnika svojega s tem, da so se v prav obilnem številu vdeležili, in sicer prvi ob tri četrti na 6, drugi ob polu 7 zjutraj sv. maše, katere so se v tukajšnji stolni cerkvi na njih namen darovale.

(Župnijski izpit) delajo č. g. Fr. Časl, Ivan Jodl, Jos. Kostanjevec, Anton Pernat, Anton Šebat, Peter Zdravec.

(Molitvena ura.) Prihodnjo nedeljo popoldan se bode po vseh cerkvah naše prelepe vladikovine zopet opravljala pred izpostavljenim presv. rešnjim Telesom molitvena ura, katero je vsa škofija po premilem svojem nadpastirju in po ljubih svojih dušnih pastirjih na drugi lavantinski sinodi l. 1896. v odvrnenje hudih nezgod Bogu slovesno obljubila. Naj bi se pobožni verniki, kakor druga leta tako tudi letos, zopet v najobilnejšem številu zbrali krog svojih duhovnih voditeljev ter z njimi združeni prosili ljubega Boga, da bi po priprošnji Marije device, majnikove kraljice, sv. Jožefa, sv. Andreja apostola, sv. Janeza Krstnika in vseh drugih svetnikov in svetnic božjih, tudi v tem letu nas obvaroval vsake nesreče ter nam dal vsega, kar potrebujemo za dušo in za telo!

(Električna železnica v Mariboru.) Za mesto in mestno okolico se namerava napraviti električna cestna železnica. Tudi krajšo zvezo s Ptujem s pomočjo električne železnice so začeli vpoštevati.

(Toča) je zadnjo soboto in v nedeljo obiskala mnoge slovenske kraje od Maribora doli do hrvaške in ogrske meje, a kakor nam poročajo prijatelji, nikjer ni napravila posebne škode.

(Poslovne ure pri davkarjih.) C. kr. finančno deželno ravnateljstvo nam naznanja: V sled naredbe c. kr. finančnega ministra od 23. dne marca 1899, ki je bila objavljena pod št. 65. v državnem zakoniku, izdanem 11. dne aprila 1899, se naznanja, da se bodo poslovne ure c. kr. glavnih davkarij in davkarij na Štajarskem od 11. maja 1899 naprej takole uredile: Poslovne ure davkarij imajo redno obsegati ob delavnikih čas od 8. do 12. ure predpoludnevom, potem od 2. do 6. ure popoludnevom, ob praznikih pa od 8. do 12. ure predpoludnevom. Blagajniška opravila teh uradov se pa završe ob delavnikih ob 5. uri popoludnevom, ob praznikih ob pol 12. uri predpoludnevom in zadnji delavni dan vsakega mesca ob 12. uri opoludne. Na Božič in ob nedeljah se izplačujejo le plače, aktivitetni prejemki in pokojnine, ki morda zapadejo ob teh dneh, sicer pa davkarije ne poslujejo in ostanejo ti uradi ob napominanih dneh zaprti.